

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **P. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2015, čj. 10/2015-160-SPR/7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2015, čj. 10 A 97/2015-38,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného vydaného ve věci jeho žádosti o vrácení pozbytého řídicího oprávnění. Současně soud požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů.

[2] Městský soud na základě údajů, které žalobce na výzvu soudu uvedl v *Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech*, žalobci přiznal osvobození od soudních poplatků ve výši 50 %; žádosti o ustanovení zástupce nevyhověl.

[3] Z obsahu žalobcem učiněného prohlášení o majetkových poměrech soud konstatoval, že žalobcův příjem činí důchodová dávka ve výši 1 308 Kč měsíčně v České

republike a 310 eur z Rakouska. Mezi výdaje zahrnul nájemné ve výši 5 000 Kč měsíčně, výdaje na léky ve výši 2 500 Kč, výdaje na jídlo ve výši 2 000 Kč a 50 eur měsíčně za náklady výkonu trestu odnětí svobody. Dále uvedl dluh 3 mil. Kč vůči svým dětem.

[4] Městský soud dospěl k závěru, že celkové příjmy žalobce ve výši přibližně 9 684 Kč nepředstavují v poměru k průměrnému starobnímu důchodu v České republice, který činí 11 292 Kč, výjimečnou částku. Neshledal proto závažné důvody pro úplné osvobození od poplatkové povinnosti a přiznal žalobci osvobození od soudních poplatků částečné ve výši 50 %. Městský soud dále nepokládal za nezbytné ustanovit žalobci zástupce, neboť z podané žaloby bylo dle jeho názoru zřejmé, co je předmětem řízení, i důvody tvrzené nezákonnosti.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost, ve které se závěry soudu vyjádřil svoji nespokojeností. Především se domnívá, že měl být v zájmu vedení spravedlivého procesu od soudních poplatků osvobozen zcela. Obdobně je přesvědčen, že splnil předpoklady pro ustanovení zástupce z řad advokátů. Důvody pro osvobození, resp. ustanovení advokáta, opřel o skutkové okolnosti projednávané věci. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je přípustná; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

[8] Nejvyšší správní soud na úvod konstatuje, že s ohledem na povahu sporu netrval na zaplacení soudního poplatku ani na splnění podmínky povinného zastoupení (srov. závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014-19).

[9] Předmětem posouzení je v dané věci otázka, zda byly v řízení před městským soudem u stěžovatele dány podmínky pro úplné osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce.

[10] Předpoklady pro osvobození od soudních poplatků soudem zakotvuje ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), které stanoví, že *[účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvláště závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno.*

[11] V daném případě je kasační stížností napadeno rozhodnutí městského soudu, jímž bylo stěžovateli přiznáno částečné osvobození od soudního poplatku ve výši 50 %. V této souvislosti je namístě uvést, že s účinností od 1. 1. 2012 došlo k úpravě pravomoci správního soudu přiznat osvobození od soudních poplatků obsažené v § 36 odst. 3 s. ř. s. zákonem č. 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve

znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Nyní mají správní soudy podle představ zákonodárce zásadně přiznávat pouze částečné osvobození od soudních poplatků. Úplné osvobození od soudních poplatků je možné přiznat pouze výjimečně ze zvlášť závažných důvodů.

[12] Městský soud při svém rozhodování zohlednil příjmové poměry stěžovatele a dospěl k závěru, že v porovnání s výší průměrného důchodu v České republice se příjem stěžovatele významně neliší. Současně lze konstatovat, že stěžovatelem tvrzené výdaje nejsou co do výše ani charakteru natolik výjimečné, aby bylo možné učinit závěr o zvlášť závažných důvodech pro úplné osvobození od soudních poplatků.

[13] Podle Nejvyššího správního soudu je za výše popsaných okolností názor městského soudu, dle něhož majetkové poměry stěžovatele nepředstavují závažné důvody, které by pro svoji výjimečnost odůvodňovaly jeho úplné osvobození od platby soudního poplatku, zcela akceptovatelný a odpovídající citované právní úpravě osvobození od soudních poplatků. Ve vztahu ke konkrétní výši přiznaného osvobození od soudních poplatků Nejvyšší správní soud v souladu se svým rozsudkem ze dne 15. 5. 2013, čj. 6 As 75/2013-18, www.nssoud.cz, dodává, že „v otázkách částečného osvobození od soudních poplatků bude již z povahy věci vždy přítomna jistá míra uvážení předsedy senátu. Udrží-li se toto uvážení v zákonných mezích a bude odpovídat skutkových okolnostem (zde sociální situaci žadatelky), nemůže být samo užití soudcovského uvážení důvodem pro zrušení přijatého usnesení o osvobození od soudních poplatků Nejvyšším správním soudem“. Nejvyšší správní soud v úvaze městského soudu libověli neshledal a za daných okolností považuje osvobození stěžovatele od soudních poplatků ve výši 50 % za přiměřené.

[14] Městský soud dále neshledal potřebu zastoupení stěžovatele, neboť z podané žaloby je dle jeho názoru zřejmé, co je předmětem řízení, i důvody tvrzené nezákonnosti.

[15] Nejvyšší správní soud z žaloby podané stěžovatelem ověřil, že podstata žalobních námitek je z jejího obsahu seznatelná. Stěžovatel především zpochybňuje povinnost prokázat svoji zdravotní způsobilost a zejména na vlastní náklady znovu absolvovat zkoušku odborné způsobilosti po uplynutí více než jednoho roku od doby, kdy pozbyl řidičské oprávnění. Je přesvědčen, že za daných skutkových okolností, které vylíčil, není za překročení hranice jednoho roku, po kterém je povinen svoji způsobilost k řízení vozidla znovu prokazovat, odpovědný. Současně namítá neoprávněné odebrání řidičského průkazu, k čemuž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, čj. 8 As 74/2014-103, vydaný v jeho věci. Nejvyšší správní soud se na základě uvedeného ztotožnil s městským soudem, že pro zastoupení stěžovatele není v tomto případě nezbytná potřeba dána. Jedná se o přehlednou právní otázku a stěžovatel formuloval projednatelné žalobní námitky, ze kterých je zřejmé, jaká pochybení žalovanému správnímu orgánu vytýká.

III. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nevnikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu